

LACKFI JÁNOS

Reggeli részecskék

*Elmondanám, s el is mondom, nos, ha
unod is, ez az olvasóknak sorsa.
Egy reggel Dunabogdányba menvén,
végigkanyarogtam a Duna mentén,
mint bél bugyraiban az étel,
bár ez nem túl gusztusos kitétel.
Friss voltam, oda is értem korábban,
a folyóhoz vitt ki tehát a lábam.
Nyomot hagytam a zizzenő homokban.
Nem gyújtottam rá, mert már leszoktam.
De lelkem rágyújtott, fújta a füstöt,
nagykabát-harangban lengtem a tájon,
köd kavarta az eget, mint egy üstöt,
szürke izzás, krómacél álom,
kabátom szárnyát kitérom,
elröppenek, mint hang a gitáron,
egy, kettő, három...*

*Várj, hallgass végig, nem repültem, persze...
Nem is volna mersze
a nyeszlett léleknek, mely bennem
vett szállást, de a víz
meg a köd meg a nap, jeges íz,
mintha valaki mássá kéne lennem,
valahogy így.*

*Ha más látta volna, rá lennék most irigy.
Ember sehol, mintha egy ablakon
egy más világba néznék, vak vakond,
kinek szeme most felnyílt,
s káprázva bambul, a vízrészecskék
hogyan dobják szét a fényt, e hópehelynyit,
ezer prizmává, s fülbevaló-ékesség
minden atom fülén.
Aligha foghatom fel én,
mit láttam pontosan, s az emberhiányban
ott voltak azért az élők valahányan,
ház-ketrecükben, inneni, túli parton,
létük erős volt, de lapos, mint a karton.
Valaki elbiciklizett mögöttem,
küllők pörögtek bódító körökben,
sótlan és nyeretlen
zöttyögött tovább a nyeregben.*

*Szóval a lakosság, a sok pupák
zsírjára fagyva, mint húsban cupák,
mindenkinek csak munkanap volt, átlag,
testükön az unott élet-kabát csak,
még a megváltott sírjukig se látnak.*

*Mert tőlük száz méterre közben
villódzott minden az ég között és köztem,
zsibongó részecskékbe ütköztem.*

És áram

*töltötte fel agyam, karom s a lábam,
szénsavasán, ahogyan hajdanában,
ha titokban kis kólát szivornyáztam.*

*A víz remeg,
egybefolynak az ólmos díszletek,
a lucskos őszben
szellemképes volt minden, mint a gőzben...
Ó, honnan jönnek ezek a vízmolekulák?
Királyi homlokon voltak verejték legalább?
S most körbetáncoltak mindahányan
engem ott a parton, Dunabogdányban.*

*Elemezhetetlen, sorolhatom hiába
a pillanathoz az összetevőket:
sok levegő, víz, őrrölt kőzet,
vadkacsák hápogása.*

*Végtelen hosszan
hengeregtem ebben az abroszban,
mely a valóságot leterítette, jártam
a fogyhatatlan régi zsibbadásban,
mely vadonatúj is volt egyben,
göngyölegben
kaptam az időt, a vágyott
s most ölembe hulló távot.
Átsétálhattam volna
a felszínen, seholba, valaholba,
lábnyomom végre
felpakolhattam volna az égre,
megfésülhettem volna az Isten-szakállat,
melybe gubancolódva ember, állat
leng idelelni, e fura terepasztal
domborzatán, mely játszani marasztal,
csiklandós őszbozót,
mely érkezőt, távozót
egyaránt gyengéden elnyel.
Múlt s jövő karambolozott a jelennel.*

Mondom ezt, és
 szavam gyenge eresztés,
 tán a hegesztés,
 hideg vas, forró rezgés,
 tán az hasonló,
 furcsa kombó,
 leomló
 szikrafürtök, mint a komló...
 Állt a perc kocsonyásan,
 zümmögött is kócos-anyásan,
 s közben mintha a világ összes
 filmjét vetítenék egy lakásban,
 e köztes
 térben úgy volt a semmi, a minden
 egy rakáson,
 mint karácsony
 táján a liftben
 a felfelé kattogó angyalkar, melyben hittem.
 Két part között így állt lebonthatatlan
 a híd, melyen közlekedni
 lehet anyagban, anyagtalanban,
 míg lelkem szívom be, lelkem lehelem ki!

Telesírtam volna
 a Dunát, és telenevettem sorba
 a fényatomokat, hisz minden csorba
 mindennap kiegészül, itt a földön,
 s ha egyszer eléállok, bikaként földönt
 a teljességgel érthetetlen
 teljesség, mely itt van a közelemben!

Sütkéreztem
 köd és homok közt ott, a célkeresztben.
 És azt motyogtam: hogyha ez van,
 te inflálódo szókat mért kergettél,
 és mért fetrengtél annyit lenn a koszban,
 és porcogós pletykákat mért is ettél,
 miközben a híd mindig állt itt, a parton,
 az égbe tartón,
 s a köznap mind oly lapos, mint a karton?

Negyvenöt vagy,
 s a negyvenöt is idestova itthagya,
 csak hitegeted magad, milyen fitt vagy,
 véled, hogy likacsos lelkedben a hit nagy,
 de hány százalék jut a ködnek, fénynek

begyorsult perceidben, hol a lényeg?

*Oké, a testi romlás már kerülget,
imáim is csak langyosra hevülnek,
de akkor ott, leszeltem fejtetőmet,
és utat adtam valami nálam többnek,
s az agyvelőt kicseréltem egészen
új atomokra... Ezt magam sem értem!
Bizony, nyilalló csontok már jeleznek,
de mégis izzás fűti benn a katlant,
beengedem magamba a szokatlant,
e részecskékkel egy ütemre rezgek,
én, furcsa kattant.*

RÁKÓCZI PIROSKA

Hívás

(egyperces dráma)

Szerzetes: Rendház, tessék parancsolni.

Férfi: Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Szerzetes: Mindörökké ámen.

Férfi: Atyám! Komoly ügyben telefonálok. A Boldogságos Szűz Mária tiszteletére szeretném szentelni az életem.

Szerzetes: És alkalmasnak is érzi magát?

Férfi: A lehető legalkalmasabbnak. Napi áldozó vagyok, befizetem az egyházadót, elmondom a reggeli és esti dicséretet, hetente kétszer veszek részt szentségimádáson, kéthetente járulok a bűnbánat szentségéhez és minden másnap részt veszek a rózsafüzér ájtatosságon, pénteken és szerdákön böjtölök és gitáros kórusban is játszom.

Szerzetes: Más? Hogyan áll a szeretteivel?

Férfi: Rendszeresen mondatok misét az elhunyt rokonaimért, minden nap fölhívom a nagymamám, gyakran ajánlok föl kisebb kényelmetlenségeket a testvéremért és támogatok egy vakokat segítő alapítványt is.

Szerzetes: Hát... nagyon sajnálom, de ezek alapján akár alkalmas is lehet szerzetesnek, viszont egyáltalán nem illik a mi közösségünkbe.

Férfi: Miért?

Szerzetes: Mert itt mi mind alkalmatlanok vagyunk.

Férfi: Hogy maradhatnak a szolgálatban?

Szerzetes: Bennünket azért tűr meg a Jóisten, mert Szűz Mária nekünk szentelte az életét: egyszer... s mindenkorra.

Vége

600

